

På sporet af Draculas borg i Transsylvanien

Historien om et forsøg på at finde og besøge Draculas borg i Rumænien. Der var bump på vejen, farlige bjørne og en gæstfri vært

TEKST & FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Jeg er af sted på en 7-dages rejse med mine tre store børn til Rumænien. Vi har planlagt et to-dages road trip i Karpaterne for at se, om vi kan finde Vlad »Dracula« Tepes borg. Altså Poenari Castle, den rigtige, - ikke Bran som de andre turister valfarter til.

Kl. 7:30 er Josefine og jeg i gang med at klargøre sandwich med auberginer og fåreost til den store guldmedalje. Det skal vise sig at være heldigt, at vi er godt rustet med proviant.

Efter en times kørsel mod syd ad E81 drejer vi fra til venstre ved Calimanesti og kører over floden Olt. Vejret er noget ustadigt, og den lille provinsby forekommer os fattig og slidt. Da vi kører ud i byens modsatte ende ændrer vejen fuldstændig karakter til en muddervej med uendeligt mange dybe vandfyldte huller. Efter 50 meters bumperi på vej 703G ser min co-pilot Josefine og jeg hinanden i øjnene og er enige om at droppe den (u)mulighed. Medens vi rumler tilbage gennem vandpytterne mod landsbyen, møder vi ganske vist 3-4 pæne personbiler, der ikke har firhjulstræk, men måske bor de lige et stenkast henne ad vejen?

Fuldstændig i stå

Tilbage på landevejen igen sker der et øjeblik efter det, at trafikken går fuldstændig i stå. Altså helt og aldeles. De næste fire timer flytter vi os cirka 3 gange 300 meter. Det er her, madpakkerne kommer til deres ret. Vi afholder musikquiz og snakker om skæve og kiksede oplevelser på andre rejser, medens tiden snegler sig af sted. Vi vil ikke komme til at bestige de 1480 trin, der fører op til borgen i dag. Alene turen op og ned tager ca. to gange halvanden time. Et par gange er jeg henne og spørge et par andre chauffører om situationens udvikling, der bliver ajourført i bilradioen. Først hedder det en ulykke med to lastbiler, der er kørt frontalt sammen med 2-3 dræbte. Senere har situationen udviklet sig til tre forskellige ulykker. Rumænske bilister er et tålmodigt folk. Vejnettet er helt utilstrækkeligt

til de mange lastbiler, og det er normal rutine at holde i kø i timevis. Her i Karpaterne er der ikke lige en parallelvej, man kan tage i stedet.

Det eneste positive er, at vi på et tidspunkt holder på et sted, hvor nogle fårehyrder driver rundt med hundredevis af får og deres hyrdehunde. Der får jeg tiden til at gå med at fotografere.

Endelig glider trafikken igen og denne gang non stop. Der krydses fingre. Kort tid efter kører vi forbi en helt fladtrykt førerkabine af en lastvogn fuld af gult skum. Det ser uhyggeligt ud. Det skal nævnes, at de store lastvognstog kører »frisk til« med 80 – 90 km/t de på de smalle og snoede bjergveje. Man føler sig ikke specielt tryk som modgående bilist til dem.

Rumænsk blommebrændevin

Otte timer efter vi forlod Sibiu, ankommer vi omsider ved 16-tiden til Pensiunea Denisa, vores overnatningssted. Ud kommer værten Constantin, der har været bekymret på grund af forsinkelsen. Han er en tæt bygget mand, klædt i varmt blåt arbejdstøj. Vi parkerer bilen tæt på en bred rislende bjergbæk ved siden af huset. Efter en kort rundvisning bliver vi bænket udendørs ved at bænkesæt. Vi deler en Timisoareana øl, og Constantin sætter glas frem og hælder tuica – rumænsk blommebrændevin – op. Helt til kanten. Det er hans far, der har lavet det, hvilket han er stolt af og lidt rørt over på samme tid. På landet er det ret udbredt, at man hjemmebrænder, og alle mener, at netop de laver den allerbedste. Her gør vi måske den fejl, at vi tømmer glasset i løbet af et par minutter, hvorefter han prompte fylder op igen. Efter et par solide glas snaps på fastende hjerte i let til frisk vind og 5 – 7 graders kulde, må vi op og have varmen på værelserne. Ellers løber det vist helt løbsk.

»15 minutter, – så er maden klar« annoncerer han. Lidt efter er der sat suppe og brød mv. frem til os i køkkenet, uden beregning! Når jeg har valgt »Pensiunea Denisa«, er det netop, fordi andre gæster har fremhævet det gode værtskab, og fordi det ligger uhyre tæt

på Poenari-borgen. Efter en kort siesta i 23-24 graders varme på værelserne, kører vi op til en gigantisk dæmning, hvor Constantin arbejder. Der er virkelig gået noget beton til ved det byggeri. Tre hunde kommer løbende os i møde. De er temmelig nærgående, men nogenlunde venlige. Der er skilte med advarsler om bjørne.

Tilbage ved »Dracula camping« hvor trappen op til borgen starter, forkynder en plakat, at Poenari borgen pt. er lukket på grund af renovering. Det kan de ikke mene, nu vi er kørt så langt! Det positive er (for gammelfar her), at vi bliver fri for at bestige de 1480 trin og ned igen for at gå derop og ned igen. Skal vi kravle over hegnet og gå derop i morgen eller fortælle vores vært, at jeg er rejseskribent og se, om han kan trække i nogle tråde? Den beslutning tager vi i morgen.

Bjørnene lur

Tilbage på pensionatet bliver vi bænket udendørs på ny. Constantin kalder på sin generte 11-årige datter, som vi trykker hånd med. Vi låner tæpper, og Marius får foræret en rumænsk militærjakke. Den er lidt stor, men det er svært at sige nej og så skår i giverglæden. Constantin ringer til en, der har med borgen at gøre, men de tør ikke garantere for vores sikkerhed pga. bjørnene. For kun

to år siden var adgangen til Poenari lukket længe på grund af en bjørn, der huserede, og vores vært så en mor med to unger for blot to uger siden. Han siger, at der er flere eksempler på folk der er blevet overfaldet af bjørne. Det kan ske hvis man overrasker dyrene.

»Dracul« var en helt,

Rumænien har Europas langt største bestand af brune bjørne med 6000 individer, hvor de fleste findes her i skovene ved Karpaterne. Han er i øvrigt ked af dem, der ruller vinduet ned, hvis de ser en bjørn i vejsiden, og fodrer den. Det betyder at dyrene bliver fortrolige med mennesker og man har dem rendende i bynære områder på taget af udhuse, hvor de roder efter spiseligt i skraldespande. Måske er det meget heldigt, at vi ikke kravlede over hegnet uden at spørge!! Constantin har den mening, at tyrannen Vlad »Dracul« var en helt, fordi han holdt osmannerne (muslimerne) ude af Rumænien, selv om hans metoder ikke var helt stuerene. Mens vi har snakket, er der blevet serveret og konsumeret endnu et par striber af farmands hjemmebrændte, så vi fortrækker til værelset, før vi selv for alvor får en bjørn på.

Børnene giver sig til at spille kort på pigernes værelse, mens undertegnede

nedfælder lidt i notesbogen om dagens oplevelser. På et tidspunkt kommer den 14-årige søn ind. Om jeg vil tænde lyset og følge ham ned til toilettet for enden af gangen. Jo da. Er det vampyrer eller bjørne, der spøger? Stedet her er i alle tilfælde fyldt med gode historier.

Nogle hunde har gået vanvittigt denne nat i en begrænset periode. Vi vil gerne have, at det er en bjørn, der har lusket rundt udenfor, men det kan også have været ulve eller vildsvin. Der er sat morgenmad frem i køkkenet kl. 9 som aftalt. Det er uden beregning, som med aftensmaden i går. Der er rigeligt med pølser, og pigerne er vegetarer! Vi pakker dem ind i en serviet til nogle hunde, vi har set løbe rundt nede i byen. Før vi går, afleverer vi militærjakken og 20 euro for maden og giver til konen. Hun er svær at overbevise, men jeg understreger, at det ikke en til hende, men til en gave til hendes datter. Den virker hver gang.

Ned i landsbyen en sidste gang, hvor vi står og drømmer lidt, medens vi skuer op på Poenari borgen, der troner fra sin ufremkommelige plads på spidsen af en klippe. Det er grotesk at tænke på, at man har slæbt så mange tons sten og byggematerialer derop i tidernes morgen. Medens vi sidder uden for købmanden og drikker en kop automatkaffe, kommer to midaldrende mænd

og en kvinde anstigende. Den ene mand har en 2-liters sodavandsflaske halvfuld af øl i hånden. De sætter sig og får en morgenbajer ved siden af os. Livet går sin stille og rutinemæssige gang her et par kilometer syd for Poenari.

50 meter herfra, ud til landevejen, ligger det store hotel »Pensiunea Dracula« der reklamerer med svømmepøl. Det har fået rigtigt dårlige anmeldelser. Vi går ind og bliver vist rundt af den meget engagerede kvindelige ejer. Flere af rummene er holdt i heftige røde farver og dekoreret med middelalder-look og papmaché kampesten på væggen og har boblebad. Og så er der godt fyret op til ulidelige + 25 grader, selv om værelserne er ubeboede. På den modsatte side af gaden er et endnu større hotel først færdigt denne sommer. Mutter fra før, kommer tøffende over vejen efter os, da vi er ved at tage selfies foran en rædderlig kæmpefigur af Vlad Tepes til hest. Bag et hegn får vi øje på et galvaniseret samlesæt til en svævebane, der ligger på jorden. Når den svævebane bliver etableret, og man slipper for den lange gåtur op ad trapperne, bliver det her sted ikke til at kende igen for souvenirboder og gøgl. Og så mangler jo fuldstændigt det lille gys ved risikoen for at møde bamsefar alene i skoven, på den lange trappe på vejen derop. Hvem vil være det foruden?

Poenari fortet er lukket på grund af restaurering, forkynder det lille skilt på plakaten ved foden af de 1480 trappetrin, der normalt skal bestiges. Det er en streg i regningen. Forcerer man alligevel heget og trapperne, risikerer man at møde den sure bjørn, man advarer om på plakaten, og hvem har lyst til det? Borgen ses midt i billedets venstre tredjedel.

Poenari borgen er bygget på spidsen af et bjerg. Borgens størrelse og beliggenhed gjorde det vanskeligt at erobre. I 1400 tallet overtog Vlad »Dracula« Tepes bygningen og istandsatte den ved hjælp af slavegjorte fjender.

4 timers kø på landevej E81. Før eller siden har man spist al sin mad, lavet fysiske øvelser og musikquiz og fotograferet får i lange baner. Herfra er det nærmest en øvelse i disciplin og tålmodighed.

Dracula

Dracula er navnet på den irske forfatter Bram Stokers gyserroman fra 1897. Stoker var aldrig selv i Transsylvanien, men bogen vakte stort postyr og indførte de fleste af de begreber vi i dag forbinder med blodsugende vampyrer. Selv om bogens personer og handling er fiktiv, lånte forfatteren navnet til bogens hovedperson af den valakiske fyrste og prins Vlad Tepes d. 3., der havde tilnavnet »Dracula« og boede på borgen Poenari. Tepes var også kendt som »spidderen« og ved en enkelt lejlighed lod han 20.000 tyrkiske krigsfanger spidde levende på træpæle medens de led en frygtelig pinefuld død.

